

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5699/2560

นายเฮนรี เบรินแดน เจอรราร์ด กับพวก โจทก์ บริษัทมูทาร์ กรุ๊ป จำกัด กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 148, ป.วิ.พ. มาตรา 249

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีเดิมโจทก์ทั้งสองฟ้องจำเลยที่ 1 และที่ 2 ว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 ยื่นคำขอจดทะเบียนให้โจทก์ทั้งสองพ้นจากการเป็นกรรมการของจำเลยที่ 1 ขอให้เพิกถอนมติที่ประชุมและจดทะเบียนให้โจทก์ทั้งสองกลับเข้าไปเป็นกรรมการของจำเลยที่ 1 ดังเดิม ครั้นโจทก์ทั้งสองยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องเรียกค่าเสียหาย ศาลชั้นต้นไม่อนุญาต ต่อมาโจทก์ทั้งสองกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ทำสัญญาประนีประนอมยอมความว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 ยินยอมจดทะเบียนให้โจทก์ทั้งสองกลับเข้าเป็นกรรมการของจำเลยที่ 1 หากเกิดหรือมีความเสียหายใดๆ ก่อนหรือขณะทำสัญญา ประนีประนอมยอมความ โจทก์ทั้งสองขอสงวนสิทธิที่จะฟ้องเรียกค่าเสียหายกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง แต่คดีนี้โจทก์ทั้งสองฟ้องจำเลยที่ 1 และที่ 2 กับพวกร่วมกันทำละเมิด ขอให้ชดเชยค่าเสียหาย ซึ่งค่าเสียหายยังมิได้วินิจฉัยในคดีเดิม จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีเดิม ที่โจทก์ทั้งสองฎีกาว่า จำเลยที่ 1 เป็นตัวการของจำเลยที่ 2 เมื่อจำเลยที่ 2 ทำละเมิด จำเลยที่ 1 ต้องร่วมรับผิดชอบโจทก์ทั้งสองด้วย ส่วนจำเลยที่ 3 และที่ 4 ในฐานะนายจ้างและตัวแทนของนายจ้างต้องร่วมรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดกับจำเลยที่ 5 นั้น โจทก์ทั้งสองมิได้กล่าวโต้แย้งคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 ที่วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์ทั้งสองว่าไม่ชอบ หรือไม่ถูกต้องอย่างไร ฎีกาของโจทก์ทั้งสองเป็นฎีกาที่ไม่ขัดแย้งต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 249 (เดิม) ที่ใช้บังคับในขณะที่โจทก์ทั้งสองฟ้อง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนที่โจทก์ทั้งสองฎีกาว่า ค่าเสียหายที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 กำหนด 1,000,000 บาท เป็นจำนวนต่ำเกินไป โจทก์ทั้งสองได้รับความเสียหายเนื่องจากต้องขาดรายได้จากเงินเดือนและค่าตอบแทนที่ได้รับจากการบริหารงานในตำแหน่งกรรมการของจำเลยที่ 1 ในช่วงที่ไม่ได้เป็นกรรมการของจำเลยที่ 1 และค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีก่อนฟ้อง เห็นควรกำหนดให้ 2,000,000 บาท

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสองฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งห้าร่วมกันชดเชยค่าเสียหาย 106,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 80,000,000 บาท นับตั้งแต่วันที่ถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสอง จำเลยที่ 1 ขาดนัดยื่นคำให้การ จำเลยที่ 2 ให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 ให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยว่า คดีแพ่งหมายเลขดำที่ 199/2553 หมายเลขแดงที่ 70/2554 ของศาลชั้นต้น โจทก์ทั้งสองฟ้องจำเลยที่ 1 ที่ 2 ว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 ยื่นคำขอจดทะเบียนให้โจทก์ทั้งสองพ้นจากการเป็นกรรมการของจำเลยที่ 1 อ้างว่า ที่ประชุมวิสามัญผู้ถือหุ้นครั้งที่ 1/2550 ลงมติให้โจทก์ทั้งสองออกจากการเป็นกรรมการของจำเลยที่ 1 โดยไม่มีการบอกกล่าวเรียกประชุมผู้ถือหุ้นและไม่มีการประชุมกันจริง ขอให้เพิกถอนมติที่ประชุมและจดทะเบียนให้โจทก์ทั้งสองกลับเข้าเป็นกรรมการของจำเลยที่ 1 ดังเดิม ครั้นโจทก์ทั้งสองยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องเรียกค่าเสียหาย ศาลชั้นต้นไม่อนุญาต ต่อมา

โจทก์ทั้งสองกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 ทำสัญญาประนีประนอมยอมความว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 ยินยอม จดทะเบียนให้โจทก์ทั้งสองกลับเข้าเป็นกรรมการของจำเลยที่ 1 หากเกิดหรือมีความเสียหายใดๆ ก่อนหรือขณะทำสัญญาประนีประนอมยอมความ โจทก์ทั้งสองขอสงวนสิทธิที่จะฟ้อง เรียกค่าเสียหายกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง แต่คดีนี้โจทก์ทั้งสองฟ้องจำเลยที่ 1 ที่ 2 กับพวกร่วมกันทำ ละเมิด ขอให้ชดใช้ค่าเสียหาย ซึ่งเรื่องค่าเสียหายยังมิได้วินิจฉัยในคดีเดิม จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดี เดิม ส่วนกรณีจำเลยที่ 2 ที่ 5 ร่วมกันทำละเมิดโจทก์ทั้งสองหรือไม่ นายคริสโตเฟอร์ ผู้รับมอบอำนาจจำเลยที่ 2 เบิกความว่า พยานทราบจากจำเลยที่ 2 ว่าส่งจดหมายเชิญผู้ถือหุ้น เข้าร่วมประชุมวิสามัญทางไปรษณีย์โดยไม่มีหลักฐานมาแสดง นายเกรย์เรซ ผู้ถือหุ้นที่เข้าร่วม ประชุมเบิกความว่า พยานไม่ได้รับหนังสือบอกกล่าวหรือเชิญเข้าประชุมแต่ทราบจากจำเลยที่ 2 ทางโทรศัพท์ จึงรับฟังได้ตามที่โจทก์ทั้งสองนำสืบว่า ไม่มีการลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์และส่ง ทางไปรษณีย์ซึ่งคำบอกกล่าวเรียกประชุมวิสามัญผู้ถือหุ้นครั้งที่ 1/2550 หากมีการประชุมจริงและ มีการจัดทำเอกสารก่อนการประชุมก็น่าจะต้องนำเอกสารดังกล่าวไปให้จำเลยที่ 5 ใช้ประกอบการ พิมพ์คำขอจดทะเบียนบริษัทจำกัด จำเลยที่ 5 ก็จะไม่พิมพ์ข้อความผิดในข้อสาระสำคัญ ทั้งจำเลย ที่ 3 มีฝ่ายจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม ขณะเกิดเหตุมีนางสุปรียา เป็นหัวหน้า ไม่น่าเชื่อว่านางสุ ปรียาจะให้จำเลยที่ 5 พิมพ์คำขอจดทะเบียนบริษัทจำกัด โดยไม่มีเอกสารประกอบ หากโจทก์ ทั้งสองทราบว่าจะมีการประชุมกันจริง โจทก์ทั้งสองจะต้องเข้าร่วมประชุมเพื่อปกป้องผลประโยชน์ ของตนมิใช่ปล่อยให้จำเลยที่ 2 ดำเนินการประชุมโดยลำพัง ประกอบกับการทำรายงานการประชุม วิสามัญ ผู้ถือหุ้นครั้งที่ 1/2550 มีข้อความไม่ตรงกับคำขอจดทะเบียนบริษัทจำกัดในสาระสำคัญ เชื่อว่าเป็นการกระทำโดยจงใจของจำเลยที่ 5 และรู้เห็นเป็นใจกับจำเลยที่ 2 ข้อเท็จจริงรับฟังว่า จำเลยที่ 2 เรียกประชุมวิสามัญผู้ถือหุ้นของจำเลยที่ 1 ครั้งที่ 1/2550 โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและ ไม่ได้ประชุมกันจริง แต่จำเลยที่ 2 มอบอำนาจให้จำเลยที่ 5 ไปแจ้งต่อนายทะเบียนหุ้นส่วนบริษัท จังหวัดสุราษฎร์ธานีว่ามีการประชุมกันจริง และโจทก์ทั้งสองลาออกจากการเป็นกรรมการของ จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นความเท็จ การกระทำของจำเลยที่ 2 ที่ 5 เป็นการร่วมกันทำละเมิดต่อโจทก์ ทั้งสองทำให้โจทก์ทั้งสองได้รับความเสียหายเป็นเงิน 1,000,000 บาท พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 2 และที่ 5 ร่วมกันชำระเงิน 1,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 10 สิงหาคม 2550 ซึ่งเป็นวันทำละเมิดไปจนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสอง และให้ ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนโจทก์ทั้งสอง เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ใช้แทนตามทุนทรัพย์ ที่โจทก์ทั้งสองชนะคดีในชั้นอุทธรณ์ โดยกำหนดค่าทนายความรวม 100,000 บาท นอกจากนี้แก้ไข ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ทั้งสอง จำเลยที่ 2 และที่ 5 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยที่ 2 และที่ 5 ฎีกาว่า ฟ้องโจทก์ทั้งสองในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 2 คดีนี้เป็นฟ้องซ้ำกับ คดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 70/2554 ของศาลชั้นต้น จำเลยที่ 2 และที่ 5 ไม่ได้กระทำความละเมิดต่อโจทก์ ทั้งสองและโจทก์ทั้งสองไม่ได้รับความเสียหายนั้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง ซึ่ง ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ได้วินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายและข้อเท็จจริงไว้ถูกต้องและชอบด้วยเหตุผลแล้ว ศาลฎีกาจึงไม่รับคดีไว้พิจารณาพิพากษา ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 23 วรรคหนึ่ง อนึ่ง ที่โจทก์ทั้งสองฎีกาว่า จำเลยที่ 1 เป็นตัวการของจำเลยที่ 2 เมื่อจำเลยที่ 2 กระทำความละเมิด จำเลยที่ 1 ต้องร่วมรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองด้วย ส่วนจำเลยที่ 3 ที่ 4 ในฐานะนายจ้างและตัวแทนของ นายจ้างต้องร่วมรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดกับจำเลยที่ 5 นั้น โจทก์ทั้งสองมิได้กล่าวโต้แย้งคัดค้าน คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 ที่วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 ที่ 3 ที่ 4 ไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสองว่าไม่

ชอบ หรือไม่ถูกต้องอย่างไร ฎีกาของโจทก์ทั้งสองดังกล่าวจึงเป็นฎีกาที่ไม่ขัดแย้ง ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 (เดิม) ที่ใช้บังคับในขณะที่โจทก์ทั้งสองฟ้องศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ ส่วนที่โจทก์ทั้งสองฎีกาว่า ค่าเสียหายที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 กำหนด 1,000,000 บาท เป็นจำนวนต่ำมากนั้น โจทก์ทั้งสองได้รับความเสียหายเนื่องจากต้องขาดรายได้จากเงินเดือนและค่าตอบแทนที่ได้รับจากการบริหารงานในตำแหน่งกรรมการของจำเลยที่ 1 ในช่วงที่โจทก์ทั้งสองไม่ได้เป็นกรรมการของจำเลยที่ 1 และค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีก่อนฟ้อง เห็นควรกำหนดให้ 2,000,000 บาท ฎีกาของโจทก์ทั้งสองในข้อนี้ฟังขึ้น ที่จำเลยที่ 2 และที่ 5 ฎีกาว่า จำนวนค่าทนายความ 100,000 บาท ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 กำหนดสูงมากเกินไปเกินกว่าปริมาณงานที่โจทก์ทั้งสองและทนายความโจทก์ทั้งสองได้กระทำในชั้นอุทธรณ์ ทั้งเป็นจำนวนที่สูงเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดนั้น เห็นว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณาให้จำเลยที่ 2 และที่ 5 ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาล โดยกำหนดค่าทนายความรวม 100,000 บาท ดังนั้น ค่าทนายความดังกล่าวจึงเป็นค่าทนายความในศาลชั้นต้นรวมกับชั้นอุทธรณ์ จึงไม่สูงเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ฎีกาของจำเลยที่ 2 ที่ 5 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น พิจารณาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 2 ที่ 5 ร่วมกันใช้เงิน 2,000,000 บาท แก่โจทก์ทั้งสอง นอกจากที่แก้ให้คงไว้ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ.

องค์คณะ

บุญไชย ธนาพันธ์สิน · สุรพันธุ์ ละอองมณี · ประทีป อ่าววิจิตรกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5699/2560>